

Sygn. akt IV Ka 48/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2019 r.

sprawy S.M.

syna M. i K. z domu Z.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego z art. 284 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 31 października 2018 roku, sygnatura akt II K 436/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania apelacyjnego, w tym wymierza 100 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 48/19

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku oskarżył S.M.o to, że:

w okresie od 23.09.2012 r. do 07.02.2013 r. w Ś. woj. (...) dokonał przywłaszczenia rzeczy osobistych A. M. w postaci dekodera (...) dwóch kart multiroom, 4-złote bransoletki, 8-złoty pierścionków, 3-pary kolczyków, 10-złoty przywieszki, 7-par butów-kozaków, buty zimowe (...) białe, 7-par półbutów, 6-par butów letnich, 4-leurtki zimowe, 2-kurtki wiosenne kombinezon narciarski (2-kurtki, 3- pary spodni), około 40-bluzek, około 12-par spodni, bielizna, 6-sukienek, 5-spódnic, 3- żakiety kluczyki od samochodu marki „V. (...)” wraz z pilotem, 4-torebki kosmetyki oraz małoletniej L. M.w postaci 2-złoty łańcuszków, 3-par kolczyków, bransoletki, 3-złote przywieszki, radioodtwarzacz CD, płyty DVD około 100-sztuk, zabawki, bielizny, 10-par spodni, 3-pary butów sportowych, 2-

futerka, 2-kombinezony, 3-pary butów letnich, 2-pary kozaków, 2-kurtki wiosenne, 30-bluzek konsole do gier (...) o łącznej wartości 36,650-zł działając na szkodę A. M., to jest o czyn z art 284 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 31 października 2018 roku, sygn. akt II K 436/17:

I. na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1 kk warunkowo umorzył postępowanie wobec oskarżonego S. M. (2) o czyn polegający na tym, że w okresie od 23września 2012 r. do 07 lutego 2013 r. w Ś. woj. (...) dokonał przywłaszczenia rzeczy osobistych A. M. (obecnie L.) w postaci dekodera (...) dwóch kart multiroom, 4-złoty bransoletki, 8-złoty pierścionek, 3-par kolczyków, 10-złoty przywieszek, 7-par butów-kozaków, białych butów zimowych marki (...) 7-par półbutów, 6-par butów letnich, 4-kurtek zimowych, 2- kurtek wiosennych, kombinezonu narciarskiego (2-kurtki, 3-pary spodni), około 40-bluzek, około 12-par spodni, bielizny, 6-sukieci, 5-spódnic, 3-żalcietów, 4-torebek oraz kosmetyków o łącznej wartości 23.750 zł. to jest czynu z art. 284§1 kk na okres próby 2 (dwóch) lat,-

II. na podstawie art.67§3 kk zobowiązał oskarżonego S.M.do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz A.

L. kwoty 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych,-

III. zasądził od oskarżonego S.M.na rzecz A. L. kwotę

1467,20 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia groszy)

tytułem poniesionych przez nią wydatków związanych z postępowaniem, -

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł tytułem poniesionych

wydatków i wymierza mu opłatę w wysokości 100 złotych

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k i art. 438 § 3 k.p.k, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k

w zw. z art. 7 k.p.k, poprzez dowolną ocenę przez sąd dowodów, wbrew zasadom

logicznego rozumowania, polegającą na uznaniu przez Sąd I instancji, że pokrzywdzona przed zawarciem małżeństwa z oskarżanym posiadała rzeczy opisane w akcie

oskarżenia, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że takich

przedmiotów nie posiadała, a także poprzez niedanie wiary zeznaniom świadków

oskarżonego i bezzasadnym daniu wiary świadkom pokrzywdzonej;

2. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7

k.p.k, poprzez dowolną ocenę przez sąd dowodów, wbrew zasadom logicznego

rozumowania, polegającą na uznaniu przez Sąd, że pokrzywdzona nie posiadała kluczy

do wspólnego domu stron, w związku z czym nie mogła wynieść z domu należących do

niej rzeczy;

3. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 410

k.p.k w zw. z art. 413 § 1 pkt 2 k.p.k i art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k poprzez przyjęcie przez

Sąd I instancji w punkcie I zaskarżonego wyroku, że wartość mienia, którego

przywłaszczenia miały dopuścić się oskarżony wynosi 23750 złotych, podczas gdy z

uzasadnienia zaskarżonego wynika, że wartość tego mienia wynosi 12200 złotych;

4. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7

k.p.k i art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k, poprzez dowolną ocenę przez sąd dowodów, wbrew

zasadom logicznego rozumowania, polegającą na ustaleniu przez Sąd, że wartość

mienia, którego przywłaszczenia miały dopuścić się oskarżony wynosi 23750 złotych lub

12200 złotych, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że wartości przedmiotów objętych aktem oskarżenia nie można ustalić;

5. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k, poprzez dowolną ocenę przez sąd dowodów, wbrew zasadom logicznego rozumowania, polegającą na uznaniu przez Sąd, że wartość mienia, którego przywłaszczenia miałby dopuścić się oskarżony wynosi 23750 złotych, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, jaka jest wartość tego mienia; 6. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k, poprzez niepowzięcie przez Sąd wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że nie można ustalić czy pokrzywdzona posiadała przedmioty objęte aktem oskarżenia, a tym samym nie można ustalić wartości tych przedmiotów. W konsekwencji, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k i art. 454 § 1 k.p.k, skarżący

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest całkowicie bezzasadna.

Wbrew stanowisku oskarżonego kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała niepodważalnie, iż Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne z poszanowaniem wszystkich norm postępowania karnego zawartych w art. 410 kpk i art. 7 kpk, tj. kształtując swoje przekonanie na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przyjęcie sprawstwa oskarżonego jako wypełniającego ustawowe znamiona występku określonego w art. 284§ 1 kk zostało w pełni wykazane.

Zawarte w apelacji zarzuty obrazy prawa procesowego art. 4 kpk, art.7 kpk i art. 5 § 2 kpk są całkowicie chybione, wymienione w nich zasady procedowania przeciw w żaden sposób nie zostały złamane. Zupełnie chybiony jest także zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 kpk, wszak pisemne motywy zaskarżonego wyroku są pełne i wyczerpujące, nie pomijają żadnych istotnych dowodów a wywiedzione wnioski końcowe nie są ani sprzeczne z dowodami sprawy ani obciążone błędami logicznymi. Sąd Rejonowy ujawnił dwie wersje stanu faktycznego, pierwszą opartą o wyjaśnienia oskarżonego i świadków obrony oraz drugą, wynikającą z zeznań pokrzywdzonej A. M. (obecnie

L.) i dowodów ją wspierających. Obie zostały bardzo wszechstronnie i bezbłędnie ocenione, więc wnioski końcowe przedstawione w pisemnych motywach wyroku podlegają aprobachie sądu odwoławczego.

Sąd I instancji wskazał czytelnie i bardzo szczegółowo motywy uznania zeznań pokrzywdzonej za wiarygodne (k. 3-5 pisemnego uzasadnienia wyroku). To nie tylko ich konsekwencja w toku procesu i wewnętrzna spójność, ale także przywołanie gróźb oskarżonego, który wielokrotnie zapowiadał pokrzywdzonej w razie opuszczenia go że ją zniszczy, nie od niego nie dostanie i będzie żyła w skrajnej biedzie, zatem wskazania doświadczenia życiowego uzasadniają przyjęcie wniosku, że oskarżony przypisanym mu w wyroku przestępnym zachowaniem owe zapowiedzi realizował. Zeznania pokrzywdzonej nie są dowodem osamotnionym, Sąd I instancji dokładnie odniósł się do dowodów je potwierdzających, pozostających do nich w relacjach zgodności i dopełnienia, tj. zeznań świadków R. K.(interwenującego funkcjonariusza policji, osoby całkowicie postronnej i nie zainteresowanej wynikiem sprawy), obiektywnych wyników czynności przeszukania w mieszkaniu oskarżonego w dniu 7 lutego 2013r., nadto zeznań świadków Ł. U., Z. U., I. U., B. B., R.K. (1), S. T., A. G. czy A. I. (która pokrzywdzonej nie zna a oskarżonego poznała już po rozstaniu oskarżonego i pokrzywdzonej k. 610-611 akt). Co istotne, autor apelacji poza ogólnikowym stwierdzeniem o bezzasadnym daniu wiary świadkom pokrzywdzonej nie odniósł się merytorycznie do tych dowodów ani jednym zdaniem, nawet żadnego z nich nie wymienił. Wedle ustaleń wyroku pokrzywdzona nie tylko była właścicielką

gromadzonej od dzieciństwa biżuterii złotej oraz dekodera (...) ale także w trakcie związku z oskarżonym pracowała zarobkowo oraz prowadziła zarejestrowaną przez siebie działalność gospodarczą, co pozwalało na dokonanie zakupu rzeczy osobistych (odzieży, butów, kosmetyków). Do tych ustaleń apelujący odniósł się fragmentarycznie, zarzucając ich błędność, skoro pokrzywdzona nie przedstawiła dowodów zakupu odzieży, butów czy biżuterii. Oczywistym jednak pozostaje wnioskowanie oparte o zasady logiki ale nade wszystko wskazania doświadczenia życiowego, iż skoro pokrzywdzona gromadziła rzeczoną biżuterię od dzieciństwa jako prezenty i pamiątki, to żadnych paragonów posiadać nie mogła, zaś nikt nie gromadzi latami paragonów zakupu takich rzeczy osobistych jak odzież, buty czy kosmetyki.

Tym samym apelujący nie wykazał tu jakichkolwiek błędów rozumowania Sądu Rejonowego.

Natomiast przywołane przez apelującego zeznania świadków obrony, osób

najbliższych oskarżonemu tj. ojca M. M., macochy L.M. (1) i siostry M. M. (1) zostały ocenione przez Sąd Rejonowy jako niewiarygodne wobec ich widocznej stronniczości, przedstawiania pokrzywdzonej w złym świetle jako złej i niegospodarnej żony, nie przyczyniającej się do utrzymywania domu i dziecka. Słusznie akcentował tenże Sąd, iż uzgodnione i wzajemnie sprzeczne pozostają twierdzenia tych świadków, jakoby pokrzywdzona także nie posiadała żadnych rzeczy osobistych, w tym zakupionej przez siebie odzieży czy kosmetyków oraz złotej biżuterii gromadzonej przez życie. Świadczenie ci zeznawali tendencyjnie, ewidentnie dążąc do wsparcia wyjaśnień oskarżonego.

Nie wykazał apelujący, które to okoliczności należałoby potraktować jako nie dające się usunąć wątpliwości, jakie w procesie oceny dowodów należałoby zachować na korzyść oskarżonego, zatem na czym miałyby polegać obraza art 5 § 2 kpk tego także apelujący nie przedstawił.

Wbrew twierdzeniom apelującego ustalenia wyroku co do zakresu i wartości przywłaszczonego przez oskarżonego mienia są równie prawidłowe. Twierdzenia te wynikają najwyraźniej z pobieżnej lektury akt i pisemnych motywów wyroku. Aktem oskarżenia objęto przedmioty o łącznej wartości 36 650 złotych, w tym nie należące do pokrzywdzonej kluczyki od samochodu wraz z pilotem oraz przedmioty należące do małoletniej L.M. (złota biżuteria, zabawki, radioodtwarzacz CD, płyty, konsola, odzież i buty) o wartości 12 200 złotych. Ponieważ w pkt. I- ym dyspozycji zaskarżonego wyroku listę przywłaszczonych przedmiotów ograniczono wyłącznie do tych stanowiących własność pokrzywdzonej, to oczywistym stało się określenie ich wartości na 23 750 zł.

Sąd Rejonowy ustalenia co do wartości przywłaszczonego mienia poczynił w oparciu o relację pokrzywdzonej, która oszacowała przedmioty przestępstwa wedle wyliczeń własnych przy porównaniu cen występujących w obiegu odpowiedników tych rzeczy i uwzględnieniu ich stopnia zużycia. Zważywszy tylko na listę przywłaszczonych wyrobów złotych wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego nakazują wnioskować, że owe szacunki nie są zawyżone czy nieproporcjonalne.

Ponieważ poprzedni wyrok skazujący w niniejszej sprawie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 24.05.2016r. sygn. akt VI K 389/13 w pkt. VII dyspozycji zobowiązywał oskarżonego do naprawienia szkody pokrzywdzonej przez zapłatę kwoty 20 tys. złotych, apelację wywiedziono tylko na korzyść oskarżonego a wyrok ten został uchylony w tej części i sprawę przekazano do jej ponownego rozpoznania, to przy ponownym jej rozpoznaniu rozstrzygnięcie surowsze dla oskarżonego zapaść nie może (zakaz reformatinis in peius z art. 443 kpk). Z tego powodu apelowane orzeczenie o naprawieniu

szkody w kwocie 20 tys. zł pozostaje prawidłowym.

Nie występują w sprawie jakiegokolwiek przesłanki dla czynienia korekty wyroku na korzyść oskarżonego.

W zaskarżonym wyroku wobec oskarżonego zapadło orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania na podstawie art. 66 § 1 i art. 67 § 1 kk. Niestety pisemne motywy wyroku nie zawierają czytelnej a tym samym przekonującej argumentacji o uznaniu stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oskarżonemu za nieznaczne w rozumieniu art. 66 § 1 kk, uzasadniającej zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego

umorzenia postępowania. Skoro jednak i tym razem nie wywiedziono apelacji na niekorzyść oskarżonego, to w myśl przytoczonej wyżej zasady reformatinis in peius z art. 443 kpk brak podstaw dla zakwestionowania takiego rozstrzygnięcia końcowego.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.636 § 1 kpk i art. 627 kpk w zw. z art.629 kpk oraz na podstawie art. 7 i 12 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia-23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżonego wobec przegrania apelacji.